

добро, а по-многого пѣти зло; име, което хѣлатъ сиромасыти, които сте обезправдили: пріателиети, които сте измамили: сжщити наследници, за които сте сѣ угрѣшили. Нека дѣла сатанинскіатъ змій: „не смѣртію ѹмрете; вѣже ѣакъ человекы ѹмирѣете, ѣакъ ѣдинъ ѡ князѣй пѣдѣете.“ Нищо не е толко извѣстно, колкото смърть-та на человекиты, сичкыты дрѣгы неща сж неизвѣстны. Искашъ ли да пѣтѣвашъ? не е извѣстно, да ли ще вѣдствѣвашъ, или ще ѹспѣешъ; искашъ ли да тѣргѣвашъ? не е извѣстно, да ли ще спечалишъ, или ще изгѣбишъ: искашъ да сѣ обогатишъ това е неизвѣстно, ты може да бѣдешъ вынагы сиромашъ. Искашъ ли да придобыешъ почести? не е извѣстно, може да не сполѣчишъ; евтиніата, или скапотіята е неизвѣстна; войната, или мирътъ сж нещѣ неизвѣстно; секое зло, и сѣкое добро е неизвѣстно; сичко, което глѣдашъ, което имашъ, което очаквашъ, е неизвѣстно; извѣстна е само смърть-та, и да щешъ, и да нещешъ, ты на истина ще ѹмрешъ, зема си, и вз земаѣта ще идешъ; „Землѣ ѣси, ѣи вз зѣмлю пѣйдеши.“⁽¹⁾ Това е Божіе изреченіе непреложно, тока е злощастіе естественно, и неизмѣнно: „Подлежитъ человекымъ ѣдиною ѹмрѣти.“⁽²⁾ О смърте, смърте, и колко си горчива! Повѣдилъ сѣ въз войната, и паднѣлъ живъ въз рѣцѣтъ на Израилѣниты Ягагъ, царьтъ Ямаликскый, и отсѣдилъ сѣ да заплати сѣ крѣвь-та си голѣмата повреда, която той былъ докаралъ на Божіиты люди; и тѣй повлеченъ насилственно на заколеніе, и растреперанъ отъ страхъ, когато си вдигнѣлъ очиты, и видѣлъ надъ него сѣ саблата извадена, въздѣхнѣлъ отъ сѣрдце, и рѣкнѣлъ: „толко ли е горчива смърть-та?“⁽³⁾ Ёй, горчива е. Тѣжко ми! Когато дойде онзи часъ; родителіе, братіа, и пріателие; азъ ва оставамъ; жено моя, дѣца мои, азъ не вы виждамъ вѣкы; кѣщы мои, имоти мои, богатства мои, светни трѣдове мои, азъ ва изгѣбвамъ сега; достоинство, честь, сполѣка, наслажденіе, азъ сега сѣ лишавамъ отъ васъ; Свѣте, ты сѣ изгѣбвашъ сега отъ очиты ми; животе, че колко си сладкъ! Сѣмърте, че колко си горчива! Тѣй азъ трѣбва да ѹмрѣ, и слѣдователно, какво мыслижъ? азъ сѣмь прѣсть, и слѣдователно зашо сѣ гордѣжъ? зашо сѣ трѣджъ да придобѣжъ толко, когато единъ пѣтъ трѣбва да гы оставѣжъ? за какво ми сж толко много въз свѣта, когато въз свѣта не сѣмь вѣченъ? за какво сѣ трѣ-

(1) Быт. гл. 13. ст. 19. (2) Евр. гл. 9, ст. 27. [3] 1. Царст. гл. 15, ст. 32.